ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 159 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΕΜΠΤΗ 14 ΜΑΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

—

Ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ ὑψιφώνου ἡ ἀντιπολίτευσις ἐγένετο ἀνθυψίφωνος καὶ κατεβίβασε τὴν φωνήν της. «Ἡ ἀποδοχὴ τῶν Θεσσαλικῶν πεδιάδων ὡς ἀντάλλαγμα τοσούτων ἐλπίδων καὶ τοσούτων δικαίωνν δὲν εἶναι πλέον ὡς ἄλλοτε προδοσία· ἡ Ὥρα τῆς Τρίτης τὴν χαρακτηρίζει μόνον «πρᾶξιν ἄφρονα καὶ ἀντεθνικήνν. Δὲν γνωρίζομεν πόθεν ὁρμηθεὶς ὁ κ. Τρικούπης ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἀπεκάλει «προδοσίανν τιτλοφορεῖ τώρα τόσον ἁβρῶς καὶ τόσον ἀνωδύνως. Ὀλίγον ἐὰν εἴμεθα ἐγωϊσταὶ, θ' ἀπεδίδομεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν τοῦ κ. Τρικούπη ὅστις πεισθεὶς ὑφ' ἡμῶν — θὰ ἐλέγομεν — ὅτι ἐὰν ἐμεσολάβησε προδοσία εἰς τὴν ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἀποδοχὴν τοῦ Πρωτοκόλλου Κωνσταντινουπόλεως, τῆς προδοσίας αὐτῆς μετέχει ἀκριβῶς κατὰ τὸ ἥμισυ διὰ τῆς ψόφλας διαγωγῆς του ὁ ἡγέτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἠναγκάσθη διὰ ν' ἀπαλείψῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἥμισυ νὰ ἐξαφανίσῃ οὕτω πως τὸ ὅλον. Δυνάμεθα ὅμως νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ ἄλλως τὸ πρᾶγμα. Ὁ κ. Τρικούπης ὡς πολιτικὸς ἐργάζεται *μὲ τὸ κομμάτι*. Οὐδέποτε προεῖδεν· οὐδέποτ' ἐσκέφθη περὶ τῆς αὔριον, ἀλλ' οὔτε περὶ τῆς χθές· ἡ χθὲς ἥτις ἦτο δι' αὐτὸν προδοσία παρῆλθεν· ἐλησμόνησεν ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ λάβωμεν καὶ τὴν Ἤπειρον· τώρα πρόκειται περὶ Θεσσαλίας, καὶ τρέμει μήπως τὴν καταλάβωμεν ὄχι ἀναιμάκτως· τοιοῦτόν τι περιστατικὸν ἐὰν συμβῇ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸ χαρακτηρίσῃ ὡς προδοσίαν· καὶ ἐπειδὴ διὰ τοιοῦτον ἔγκλημα ἐπεφύλαξε τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς προδοσίας, διὰ τὸ ἄλλο τῆς ὑποχωρήσεως τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἐδέησε νὰ ἀνακαλέσῃ τὸν προγενέστερον χαρακτηρισμὸν ὃν τῷ εἶχε περιάψει, ἀντικαταστήσας αὐτὸν δι' ἄλλου ἠπιωτέρου καὶ μαλακωτέρου. Πρᾶξις ἄφρων καὶ ἀντεθνική! Πόσας τοιαύτας δὲν ἔχει εἰς τὸ δισάκκι του ἕκαστος ὑπουργός. Ἡ ἀφροσύνη μάλιστα δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς θωπεία. Τί τρέλλα ποῦ ἔκαμε νὰ τὰ δεχθῇ ὁ Κουμουνδοῦρος. Τρυφερωτέραν φράσιν δὲν δύνανται νὰ ἀρθρώσουν χείλη ῥωμαϊκά. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀντεθνικὸν, τοῦτο εἶναι ὁ συνήθης ὀνοματισμὸς πάσης πράξεως εἰς ἣν δὲν συμφωνοῦμεν.

Βλέπετε πόσον ὀγλίγωρα κατορθώσαμεν νὰ φέρωμεν τὸν κ. Τρικούπην νὰ συμφωνήσῃ μεθ' ἡμῶν, ὅτε τῷ ἐλέγομεν ὅτι διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν λύσιν ἔνοχος εἶναι καὶ αὐτός, ἔνοχος εἶναι καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος. Τώρα ποῦ εἶναι καὶ οἱ δύο ἔνοχοι, ἡ λύσις ἐκείνη δὲν εἶναι προδοτικὴ, εἶναι μόνον ἀντεθνική, εἶναι ἁπλούστατα ἄφρων. Νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι ὅτι ἐνδομύχως ηὔχετο νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ πατὴρ τοιαύτης ἀφροσύνης, τοιαύτης ἀντεθνικότητος.

Ἂν ἐπιμείνωμεν περισσότερον . . τὴν ψυχολογικὴν ἔρευναν τῆς νεωτάτης πολιτικῆς τοῦ κ. Τρικούπη, θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Κουμουνδούρου γενομένην δεκτὴν λύσιν οὐ μόνον κατὰ βάθος δὲν ὑπελάμβανε προδοτικὴν, ἀλλ' οὔτε ἄφρονα, οὔτε ἀντεθνικὴν, τοὐναντίον τὴν ἐνόμιζε μέγα τι, ὥστε κατὰ πεποίθησιν τὴν ὠνειρεύετο ἀνεκτέλεστον καὶ ἂν θέλετε ἐπέχαιρεν ἐπὶ τούτῳ. Δὲν θέλομεν νὰ φέρωμεν ὡς ἐπιχείρημα οὔτε τοὺς οἰκείους πολιτικοὺς φίλους τοῦ κ. Τρικούπη διακωδωνίζοντας τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκτελέσεως καὶ στοιχηματίζοντας βαρύτατα ἐπὶ τούτῳ, οὔτε τὴν γλῶσσαν τοῦ ἑρμηνεύοντος δουλικώτατα τὸ προσωπικὸν φρόνημα τοῦ κ. Τρικούπη *Αἰῶνος*, μὴ πιστεύοντος εἰς τίποτε ἐξ ὅσων γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἀπὸ διθυραμβιστοῦ αἰσιοδόξου ἐπιτηδευομένου τόσον ἀηδῶς τὸν πυῤῥωνιστήν· ἁπλούστατα ἐπικαλούμεθα τὴν Ὥραν ἥτις δι' ἑνὸς ἢ δύο ἄρθρων ἀπεπειρᾶτο ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ συνομολόγησις τῆς στρατιωτικῆς συμβάσεως θὰ ναυαγήσῃ εἰς τὴν ἄρνησιν τῆς Τουρκίας.

Θὰ μᾶς εἴπητε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προβλέπῃ ὁ πεπειραμένος οὗτος πολιτικὸς περισσότερον ἑνὸς ἁπλοῦ δημοσιογράφου; Μάλιστα ἠδύνατο· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὅταν δὲν πρωθυπουργῇ, ὑπὸ τόσον σφοδρᾶς ἐπιθυμίας κατέχεται ὅπως εἰ δυνατὸν ἀκινητῇ τὸ πᾶν, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς κινήσεως τοῦ πλανήτου ἡμῶν, ὥστε αἱ ἐπιθυμίαι του ὑποκαθίστανται εἰς τὸ λογικόν του καὶ ὅταν λέγῃ ὅτι σκέπτεται ὅτι δὲν θὰ γίνῃ αὐτό, ἀμέσως δύνασθε νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ γίνῃ αὐτό.

Μετὰ τὸν ἐπιβληθέντα ὑπὸ τῆς Εὐρώπης συμβιβασμὸν, τὸν ὁποῖον ἐκ τῶν ὑστέρων τώρα καταλαμβάνομεν ὅτι αὐ-

τὸν ἐνόμιζεν ὡς τὸν μόνον πιθανὸν καὶ δυνατὸν, πῶς ἄλλ ως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπολέμει τὴν Κυβέρνησιν ἢ πείθων τὸν κόσμον ὅτι καὶ ὁ συμβιβασμὸς αὐτὸς θὰ μείνῃ ἀνεκτέλεστος ;

Διατί θαυμάζετε ; Ὀλίγους μῆνας πρὸ τῆς τελευταίας πρωθυπουργίας του δὲν διεκήρυττεν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἀναιδέστατα ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα δὲν εἶναι εἰσέτι οὔτε εἰς τὸ ἄλφα του ; Καὶ μετ' ὀλίγους μῆνας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν οὔτε ἄλφα δὲν ἦλθε ἡ Συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου νὰ τὸ κατακυρώσῃ ὦς Ὠμέγα ; Καὶ διὰ νὰ μὴ φωραθῇ τόσῳ μωρὸς πολιτευτὴς, δὲν περισσύναξεν ἐν κτηνωδεστάτῳ πολυσελίδῳ τῆς Ὥρας ἄρθρῳ τόσα ῥάκη ἐκ Κυανῶν βίβλων, κοινοβουλευτικῶν ἀγορεύσεων καὶ ἄρθρων ἐφημερίδων διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ 24 ἄρθραν τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τὸ ΙΓ'. πρωτόκολλον οὐδεμίαν εἶχον ἀξίαν καὶ ὅτι μόνον ἡ ἀπόφασις τῆς συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου εἶχε τοιαύτην ; Ἀλλ' ἐὰν μὴ προϋπῆρχε τὸ 24 ἄρθρον, ἐπὶ τίνι λόγῳ θὰ συνεκροτεῖτο ἡ συνδιάσκεψις καὶ τί ἄλλο εἰμὴ ἐκεῖνο ἦλθε νὰ ἐφαρμόσῃ αὕτη ;

Καὶ ἐνταῦθα θέλετε μ' ἐρωτήσει : Τόσον ἠλίθιος εἶναι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μεθ' ὅλην τὴν παιδείαν του, τὰ ἀγγλικά του, τρεῖς ἢ τέσσαρας μέχρι τοῦδε ὑπουργείας καὶ ἰσαρίθμους πρωθυπουργίας ; Καὶ πάλιν σᾶς ἀπαντῶμεν ὄχι· ἀλλ' αὐτὴν τὴν περὶ ἠλιθιότητος ἰδέαν τὴν ὁποίαν οὔτε σεῖς οὔτε ἡμεῖς ἔχομεν περὶ αὐτοῦ, ἔχει ἐκεῖνος περὶ ἡμῶν ὅλων· καὶ τὴν ἐξαπάτησιν ἡμῶν νομίζει τὸ δραστηριώτερον μέσον πρὸς ὕψωσιν ἑαυτοῦ καὶ ἀνάδειξιν ἰσοβίου εἰ δυνατὸν πρωθυπουργοῦ.

Τί ὡραιότερον δι' αὐτὸν ἐὰν ἐπείθεσθε ὅτι ὀλίγας ἡμέρας πρὶν ἔλθῃ αὐτὸς πρωθυπουργὸς ζήτημα ἑλληνικὸν δὲν ὑπῆρχε, καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἦλθε πρωθυπουργὸς τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα ἐλύετο ὑπὲρ ἡμῶν ὑπὸ τῆς συνδιασκέψεως τοῦ Βερολίνου !

Ἂν κατώρθου τώρα νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι τὸ πρωτοκολλον Κωνσταντινουπόλεως δὲν θὰ λάβῃ ἐκτέλεσιν, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ συνεκαλεῖτο ἡ Βουλὴ, περιστάσεις τινες ἀντίξοαι ἀνέβαλλον ἐπί τινας ἡμέρας τὸν συμβιβασμὸν, αὐτὸς δὲ κατώρθου νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ὑπουργεῖον, αἱ περιστάσεις ἐκεῖναι ἀντιπαρήρχοντο καὶ ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλίας ἐλάμβανε χώραν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Τρικούπη, τί πλειονοψηφία καὶ τί θρίαμβος ! Ἂν δὲν κατώρθου νὰ σᾶς πείσῃ ὅτι ἡ στρατιωτικὴ σύμβασις θὰ προσκρούσῃ κατὰ τῆς ἐπιμονῆς τῆς Πύλης, τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας δὲν θὰ τὴν ἐνομίζετε μέγα τι, ἀλλὰ ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, ποίαν μεγάλην ἰδέαν θὰ ἐσχηματίζετε περὶ τῆς φημισμένης περινοίας τοῦ ἀνδρός !

Τώρα ὅτε βλέπει τὴν στρατιωτικὴν σύμβασιν ὑπογραφεῖσαν καὶ ἐπικειμένην τὴν ἔναρξιν τῆς καταλήψεως, προπαρασκευάζει νέαν ὑπόνομον διὰ τὴν Κυβέρνησιν. Χαρακτηρίζει τὴν σύμβασιν ὡς ὅ,τι αἰσχρὸν καὶ ταπεινωτικὸν, καὶ κατὰ συνέπειαν παρορμᾷ τὴν Κυβέρνησιν ὅπως τὴν ἀποῤῥίψῃ, ῥίπτουσα πάλιν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ οἱουδήποτε συμβιβασμοῦ εἰς τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀόριστον τῶν διαπραγματεύσεων. Ἐν τῷ μεταξὺ δυνατὸν νὰ μεσολαβήσῃ ὑπουργικὴ μεταβολὴ καὶ τὸ νέον ὑπουργεῖον νὰ δεχθῇ παρομοιωτάτους ὅρους, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ τοὺς δεχθῇ ὁ κ. Τρικούπης, πρὸς ὃν τὸ Ἔθνος ἔχει πλήρη πεποίθησιν,—ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ Τσικνόπουλος δὲν ἐπρόσφασε νὰ ἐξελέγξῃ τὸ Ταμεῖον Θηβῶν—καὶ ὄχι ὁ κ. Κουμουνδοῦρος, πρὸς ὃν τὸ Ἔθνος οὐδεμίαν ἔχει πεποίθησιν.

Μὴ πιστεύων ὅμως ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος θ' ἀκούσῃ τὴν συμβουλήν του, καὶ βλέπων ὅτι τοῦ φεύγει καὶ ἡ εὐκαιρία αὐτὴ, ἀναγκάζεται νὰ ὀνειροπολῇ ἐκστρατείας, πολέμους, αἵματα κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Θεσσαλίας καὶ ἐπιφυλάσσεται μόνον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ν'ἀποκαλέσῃ τὸν πρωθυπουργὸν προδότην. Τί bon enfant αὐτὸς ὁ Τρικούπης !

Καλεβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ συμβούλιον ἀπέῤῥιψε τὴν αἴτησιν τῆς ἐπὶ ἐγγυήσει ἀπολύσεως τοῦ συναδέλφου μας κ. Τριανταφύλλου. Τὸ συμβούλιον διὰ νὰ κολακεύσῃ ἀπεφάσισε νὰ παρανομήσῃ. Καὶ νὰ παρανομήσῃ ἐναντίον τοῦ θεμελιώδους νόμου. Τίποτε παράξενον νὰ προέβαλε τὸν περὶ ὑποτροπῆς βλακωδέστατον λόγον. Ἀλλὰ τί ὑποτροπὴ, ἀφοῦ δὲν προηγήθη ἔγκλημα, τοῦ Τριανταφύλλου ἐν δυσὶ δίκαις ἀθωωθέντος. Εἶναι ἀπελπισία ἀπὸ τόσον εὐτελεῖς χαρακτῆρας κρατοῦντας τόσον ὑψηλὰς θέσεις. Ὁ κ. Βουλπιώτης λοιπὸν ἠθέλησε ν' ἀποκτήσῃ φήμην θηρίου ; Ὁ Βῶρος φήμην αἱμοβόρου καὶ ὁ κ. Ἠλιάδης νὰ βγάλῃ ὄνομα ; Ἰδοὺ ὅτι σᾶς παραδίδομεν καὶ τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα καὶ κάμετέ τα ὅ,τι θέλετε.

Ἀξίζει τώρα τὸν κόπον νὰ θυμόνῃ ὁ κ. Οἰκονόμου ἐν ταῖς *Νέαις Ἰδέαις* διότι θὰ πάρουμε τὴν Λάρισσα ἀπὸ μπρὸς καὶ τὸν Βῶλον ἀπὸ πίσου ; Τάχα δὲν μᾶς ξεύρουν οἱ Τοῦρκοι καὶ δὲν τοὺς ξεύρουμε ; Ἢ εἶναι καὶ αὐτὸς Δεληγιάννης νὰ κάμνῃ τὸν μισεκακόμοιρον ;

Καὶ ποῦ νὰ ἤξευρεν ὅτι ὅπως ὀνομάζεται ὁ Βῶλος τουρκιστὶ, ἦτο ἀδύνατον νὰ μᾶς τὸν προσφέρουν ἀλλέως !

Ὅσοι τῶν κυρίων Βουλευτῶν ἔχουν ἀνάγκην παρασήμων ἂς ῥιχθοῦν τοῦ γλυκυτάτου. Ψῆρο καὶ παράσημον. Προχθὲς εἴχομεν τὸν Ζηνόπουλον διὰ τὰς νηπιόθεν ἐκδουλεύσεις του· τώρα ἔχομεν τὸν Δζάννες διὰ τὰς ἀνδρόθεν ὑπηρεσίας του. Καὶ τὸν καϋμένο τὸν Τσουτσουνάτον ποῦ τὸν ἀφίνετε ; Δὲν θὰ τοῦ κρεμάσητε κι' αὐτουνοῦ τίποτε τοῦ πτωχοῦ ; Τόσο λάδι τοῦ φάγατε ἀθεόφοβοι καὶ δὲν ἀξίζει ἕνας θρεμμένος Τσουτσουνάτος ἕνα ψυχορράγοῦντα Τζάννες;

Μὰ πιστεύετε σεῖς ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἰταλίᾳ ἐφημερὶς *Καπεσὰν Φρακάσης* καὶ ὅτι *εἰδικὸς* ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς εἶναι ὁ Τοτὸς Νικοσίας ;

Ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ ἕνα σερπετὸ καμηλόπουλο εἰς τὰ σύνορα διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ γελοῖα στρατιωτικὰ γυμνάσια ὅταν δὲν συνοδεύωνται ὑπὸ πολέμου, αὐτοὶ οἱ ἐλιγμοὶ, τὰ πρηνὴδὸν καὶ τὰ μασκαρηδὸν εἶναι διὰ ζῶα καὶ ὄχι δι' ἀνθρώπους. Ὥστε ἕνας Σουρῆς καὶ μιὰ καμήλα ἐκοροϊδεύφαν αὐτὴν τὴν εἰς μηδὲν λήξασαν ἐπιστρατείαν.

Ὑπάρχουν ἀρχιφύλακες εἰς τοῦ Κόκλα οἵτινες δὲν ἐπιτρέπουν τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς κομίζοντας φαγητὰ τοῖς φυλακισμένοις διότι δὲν τὰ ἔχει ἐπιθεωρημένα τὸ φρουραρχεῖον.

Προχθὲς φίλοι τινες εἶχον φέρει διὰ τὸν κ. Τριαντάφυλλον ὀλίγας φιάλας οἴνου.

Ὁ κ. Ἀγγελόπουλος τῶν *Νέων Ἰδεῶν* ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀρχιφύλακα :

— Ἔ, αὐτὰς πλέον θὰ τὰς ἐπιθεωρήσῃς ἐσύ.

Ὁ αὐτὸς κ. Ἀγγελόπουλος ὡς δικηγόρος τοῦ κ. Τριανταφύλλου ἐζήτει νὰ τὸν ὁμιλήσῃ.

Ὁ ἀρχιφύλαξ : Θ' ἀκούσω κ' ἐγὼ τί λέτε.

Ἀγγελόπουλος : Τότε, φίλε μου, δύνασαι νὰ χρησιμεύσῃς κάλλιστα μάρτυς κατηγορίας.

Ὁ αὐτὸς ἀρχιφύλαξ ἐννοοῦσε προηγουμένως νὰ διαβάσῃ αὐτὸς τὴν ὕλην τὴν ὁποίαν ὁ Τριαντάφυλλος ἤθελε νὰ στείλῃ διὰ τὸ φύλλον.

Σήμερον θὰ τῷ πέμψωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἰδικήν μας διὰ νὰ εἴμεθα προφυλαγμένοι ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ εὐήθης *Στοὰ* δὲν κατάλαβεν ὅτι διὰ τοῦ 5ου ἄρθρου τῆς Συμβάσεως, δι' οὗ ὁ Σουλτάνος θὰ δύναται νὰ διαθέσῃ ὡς καὶ πρὶν τὰς ἰδιοκτησίας του, τὸν κάμνομεν οὕτω ὑπήκοόν μας καὶ λύομεν μιὰ χαρὰ τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

Αὐτὸς ὁ Ἑβραῖος Ἰζεντὰλ τοῦ Ἀμβούργου ἐξακολουθεῖ νὰ πλημμυρῇ τὸν ἐγχώριον τύπον μὲ ἀγγελίας ἀγυρτικῶν Λαχείων, ἁρπάζων τὸν παρᾶν τῶν εὐπίστων. Διὰ νὰ μὴν τοῦ ἔλθῃ δὲ κάνενὸς κόλπο ὅταν δὲν λάβῃ τίποτε ἐν περιπτώσει κερδίσαντος ἀριθμοῦ—οὐδέποτε δὲ εἴδομεν ἡμεῖς ἀριθμοὺς κερδίσαντας—προσθέτει εἰς τὴν ἀγγελίαν του ὅτι στέλλει *γραμμάτια πρωτότυπα*. Ὑπάρχουν ἄρα καὶ μὴ τοιαῦτα καὶ ἴσως παρακεχαραγμένα. Καὶ αἱ ἐφημερίδες μας δὲν ἐντρέπονται νὰ ἐξαπατῶσι δι' ὀλίγον χρῆμα τόσον ἀναιδῶς τὸ δημόσιον. Ἡμεῖς δὲν εἴμεθα πλούσιοι, ἐν τούτοις μολονότι δι'ἑκάστου ταχυδρομείου ὁ παληοεβραῖος μᾶς στέλλει τὰς ἀγγελίας του, ἐν τούτοις δὲν τὰς δημοσιεύομεν.

Δὲν εἴδομεν ὅτι καὶ ὁ Μελετόπουλος ἐσταυρώθη. Θὰ γράψωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἐναντίον τοῦ Ῥοῖδη, ἵνα ἀναγορευθῶμεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἱππότας. Μόνον ὅρον τὸν ὁποῖον θὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸν Κουμουνδοῦρον εἶναι νὰ μᾶς δώσῃ νὰ καββαλικεύωμεν, ἀφοῦ θὰ εἴμεθα *ἱππόται* ἕνα ἀπὸ τοὺς σταυρωμένους του.

ΕΚ ΛΕΥΚΑΔΟΣ.

Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη σοὶ εἴχον γράψει ὅτι διαταγῇ τοῦ ἀρχηγείου αἴφνης μίαν ἡμέραν εἴχομεν τεθῆ εἰς κίνησιν ἑτοιμαζόμενοι πρὸς ἐπιθεώρησιν παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ, ἵνα οὕτως ἀληθεύσῃ ὁ Σουρῆς ὅτι ὁ στρατὸς τῆς Ἑλλάδος προώρισται διὰ τὰς παρατάξεις, ἀλλ' εὐτυχῶς ὁ Οὐρανὸς μᾶλλον ἡμῶν αἰδήμων καὶ εὐλαβέστερος τῆς ὑπολήψεως τοῦ Ἔθνους ἐματαίωσεν αὐτὴν τότε νέφεσι καλαιτοῖς καλύψας τὴν ὄψιν οἱονεὶ ἀπὸ ἐντροπὴν καὶ ἀνέμου σφοδροῦ ἐγερθέντος, οὐτιτινος ὅμως τὸν θόρυβον τηλεγραφικῶς φαίνεται μεταδοθέντα ἀνήγγειλαν αἱ ἐφημερίδες σας ὡς τὴν γενομένην δῆθεν ἐπιθεώρησιν.

Ἤδη προχθὲς πάλιν αἱ αὐταὶ διαταγαὶ, ἡ αὐτὴ κίνησις, ἀλλὰ καὶ ἡ αὐτὴ ἀτυχία· βροχὴ ῥαγδαία ἐματαίωσε καὶ τὴν δευτέραν ἀπόπειραν, ἐξ οὗ ὁ κ. Σοῦτσος φαίνεται πεισματωθεὶς ἐτηλεγράφησε τὴν εἰς Ἀθήνας ἐπάνοδόν του, ὁπόθεν, ἀσφαλὴς ἴσως ὑπὸ τὸν συμπαθέστερον οὐρανὸν τῆς Ἀττικῆς, προτίθεται νὰ διευθύνῃ τὴν τελικὴν ἀπόπειραν. Καὶ πρὸς τί νομίζετε πάντα ταῦτα ; Ὁ αΤηλέγραφος βεβαίως θὰ ἔγραψεν ἄρθρον τι ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ διαβεβαιῶν τὴν ταχεῖαν *τῶν μερῶν* κατάληψιν χάριν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ· ἀλλ' ὁ κόσμος θὰ οἰκτείρῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ δυσμοίρου τούτου Ἔθνους, ὅταν μάθῃ ὅτι στέλλει τὰ τέκνα του εἰς τὸν στρατὸν πρὸς διασκέδασιν ὑψηλῶν τινων κυριῶν, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἐν εἴδει γελωτοποιοῦ ὀφείλει νὰ παρατάσσηται, κινῆται καὶ παρελαύνῃ, ὁσάκις ἤθελεν ἐκφρασθῇ ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἐπιθυμία, ἤτις ὅμως, πρὸς μεγάλην τοῦ κ. Σούτσου λύπην εἰσέτι δὲν κατωρθώθη, τὸ μὲν ἕνεκα τοῦ παντελῶς ἀφιλόφρονος πρὸς μίαν κυρίαν καιροῦ, τὸ δὲ καὶ ἐξ ἀδιαθεσίας αὐτῆς ταύτης.

Ἴδετε λοιπὸν τὸν *νεαρὸν* σας στρατὸν, ὡς ἐνασμενίζετε καλοῦντες αὐτὸν, ἐπὶ τοσούτῳ πομπώδεσιν ἐπαγγελίαις συγκληθέντα καὶ ἤδη μετὰ τοιαύτην ἀτίμωσιν μεταβαλλόμενον εἰς *πανόραμα* πρὸς τέρψιν τρυφερῶν τινων ὀφθαλμῶν.

Οἷοι καιροὶ, οἷα ἤθη ! ! !

Ἡ Μαυρομιχαλοκρατία ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ὑπουργοῦ Μαυρομιχάλη. Ὁ Μαυρομιχάλης καὶ οὐχὶ ὁ Σοῦτσος εἶναι ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τοῦ ἐνταῦθα στρατοῦ. Κατ' αὐτὰς εἴχομεν πρὸς ταῖς πρὸς ἐπιθεώρησιν παρατάξεσι καὶ ἓν ἄλλο φοβερὸ *ταβατοῦρι*. Ἐπρόκειτο νὰ ποσπασθῶσι δύο λόχοι εἰς Πάτρας καὶ εἰς Ζάκυνθον· ὁ κλῆρος ἔλαχεν εἰς τὸ 11ον τάγμα· ἀλλὰ δὲν τὸ ἠθέλησεν ὁ Μαυρομιχάλης καὶ τοῦτο ἤρκει· ἀντιζηλεία λοιπὸν καὶ κακὸ μεταξὺ τῶν Πατρέων τοῦ 13ου καὶ τῶν Κεφαλήνων τοῦ 15ου καὶ χείμαρροι τηλεγραφημάτων πρὸς τοὺς βουλευτὰς καὶ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας· ὑπὲρ τούτου ἢ ἐκείνου· ἀλλ' ὁ γλυκύτατος πιστεύεται ὅτι ὅλα θὰ τὰ *βολέψῃ*. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ εἰσεπράχθησαν παρὰ στρατιωτῶν τοῦ 13ου μόνον ἐκ τηλεγραφημάτων πρὸς τὸν Ῥικάκην καὶ τὸν Αὐγερινὸν δραχμαὶ 150, πλειότεραι δὲ παρὰ τῶν τοῦ 15ου πρὸς ἄλλους Κεφαλῆνας βουλευτάς. Φαντάσθητε λοιπὸν τί ἐν τῷ Ἀρχηγείῳ καὶ τί ἐν τῷ Ὑπουργείῳ γίνεται.

Υ. Γ. Τέλος ὑπερίσχυσαν οἱ Πατρινοὶ τοῦ 13ου τάγματος· ἀφοῦ δὰ καὶ διαδήλωσις ἐν Πάτραις ἐγένετο.

Μπερέτας.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

τοῦ βασιλέως ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης εἶναι εἰς ὅλων τὰ χείλη. Ἓν ποίημα σατυρικῆς συναδέλφου ἐπιγραφόμενον καὶ ἀπευθυνόμενον πρὸς αὐτὸν ἔδωκε τὸ σύνθημα. Οἱ στίχοι ἐκεῖνοι συνώψιζον τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸ συνταγματικὸν πλάσμα ὁ βασιλεὺς δὲν ἰδιωτεύει, ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς καὶ ταῖς ἡμέραις αὐταῖς περιελαμβάνοντο καὶ αἱ νύκτες, ἤτοι ὁ ἰδιωτικὸς αὐτοῦ βίος. Τὸ ποίημα ἦτο ὑπόμνησις διὰ τὸ παρελθὸν, παρόρμησις διὰ τὸ μέλλον. Τί ἦτο πρὶν ἐκ τύχης τῷ προσενεχθῇ τὸ ἑλληνικὸν στέμμα, πόση ἀγάπη τὸν περιεστοίχισεν ἅμα ἀποβάντα εἰς τὸ ἔδαφός μας, πόσον ἐνθουσιασμὸν διήγειρε παρὰ τῷ λαῷ πᾶν ὅ,τι μετὰ τοῦ βασιλείου γένους του συνεδέετο καὶ πόσην καὶ αὐτὸς ἀγάπην πρὸς τὸν τρελλαινόμενον μὲ τοὺς βασιλεῖς του λαὸν ἔτρεφε. Τὴν ἀγάπην αὐτὴν ὁ ποιητὴς, καθὸ ποιητὴς, νομίζων ὅτι καὶ διὰ τὸν λαὸν βασιλεύει τὸ: Ἰσχύς μου ἡ ἀγάπη τοῦ βασιλέως μου, τὴν ἐπικαλεῖται καὶ τώρα ὡς ἐθνικὸν παλλάδιον, ὡς φίλτρον δι' οὗ «σ' τὰ πεταχτὰ θὰ πάρουμε τὰ μέρη»

Σ' τὰ πεταχτά, γιὰ νὰ μπορῇς
Πάλι λουτρὰ νὰ κάμῃς,
Πάλι νὰ βρῇς τὸ Φάληρο,
Τὸ θέατρό σου πάλι.

Ὡς νὰ θέλῃ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν βασιλέα τῶν ὀδυνηρῶν τοῦ πολέμου ἔργων, ὡς νὰ λέγῃ ὅτι καὶ μὲ μόνην τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως του ὁ λαὸς δύναται νὰ νικήσῃ καὶ νικητὴς ἐπανερχόμενος νὰ καταθέσῃ εἰς τὸν θρόνον του τὴν εὐδιδῆ εἰρήνην καὶ μετ' αὐτῆς εὐῶδες λουτρὸν, δροσερὸν Φάληρον καὶ καλλικέλαδον θέατρον.

Ἀλλὰ λησμονούμενος ὁ ποιητὴς καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ οἴστρου δὲν θέλει μόνον τὴν ἀγάπην τοῦ Βασιλέως ὡς ἐφόδιον τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου, ὅστις εἶναι ὁ πόθος καὶ ἡ εὐχή του, ἀλλὰ θέλει καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ.

Καὶ ἤδη ἡ φαντασία του τρέχει ὡς ἀφηνιάσας ἵππος, δὲν μολύνεται ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ λούει τὴν χρυσῆν της κόμην εἰς τὰ ἀθάνατα νερὰ τῆς Λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, ἡ θέα τῶν ὁποίων τὴν μεθύει καὶ ἐν τῇ μέθῃ της βλέπει ἀντανακλωμένην παράδοξον εἰκόνα, τὸν Βασιλέα μαχόμενον καὶ μίαν ἀκούει φωνὴν: «Ζήτω ὁ Γιῶργος νικητής».

Ὦ! νὰ σὲ βλέπω, βασιλιὰ....
Δαφνοστεφανωμένος,
Γυρνᾷς ἀπὸ τὸν πόλεμο,
Γυρνᾷς ἀπὸ τὴν νίκη....

Τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ δὲν εἶναι ἀπίθανον ὁ ποιητὴς νὰ ἔπινε καφέν· ἀλλ' ὁ καφὲς διαλύει τὴν μέθην καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ σύννεφα τὰ ὁποῖα καμαρόνουν ἐντὸς τῆς Λίμνης τοὺς ἀκτινοκεντήτους πέπλους των πίπτει ἐντὸς πάλιν τοῦ δωματίου του, ὡσεὶ ὀργιζομένη, ὡσεὶ ἀδημονοῦσα διὰ τὴν λύσιν τοῦ ὀνείρου ἡ φαντασία τοῦ ποιητοῦ ξετινάζει τὸν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων της καὶ:

Τί;... Τί;... Τί λέγω; Ὄνειρο....
Σ τὸ Φάληρο στρωμένος... κτλ.

Τοιοῦτο τῇ ἔχουν παραστήσει πρὸ πολλοῦ αἱ σπουδαῖαι ἐφημερίδες μας τὸ πραγματικὸν τοῦ Βασιλέως, ὅτι ἑτοιμάζεται νὰ διαθερίσῃ εἰς Φάληρον, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀπαισίου Κεχαγιᾶ, εἰς ὃν κατ' ἀλληλουχίαν ὀφείλεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἔκρυθμος κατάστασις ἥτις καὶ τὸ δημόσιον συνεκίνησε καὶ τὸν βασιλέα βεβαίως ἐλύπησεν. Ἔπειτα ἡ κατηραμένη ὁμοιοκαταληξία ἔκαμε ὥστε νὰ συνδυασθῇ ἡ *νίκη* μὲ τὸ *'νοῖκι*, τοῦθ' ὅπερ ἡ Εἰσαγγελία ἔχουσα ἴσως στενοτέρας περὶ ὁμοιοκαταληξίας ἰδέας εὗρεν οὐχὶ τόσον κανονικὸν καὶ πρέπον. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν αὐτὴν πάλιν ὁ αὐτὸς ἀπαίσιος τραπεζίτης εἶναι ἔνοχος, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι θὰ καθυποχρεώσῃ τὸν βασιλέα ἐὰν τῷ προσέφερε δωρεὰν τὴν οἰκίαν του, ὡς νὰ εἶχεν ἀνάγκην τῶν δωρεῶν ἑνὸς Κεχαγιὰ ὁ Βασιλεύς! Διὰ τοῦτο καὶ λίαν εὐγενῶς ὡς ἁρμόζει εἰς βασιλέα ἀλλὰ καὶ λίαν ἀξιοπρεπῶς τῷ ἐπέστρεψε τὴν δωρεὰν, ἂν ἔχῃται ἀληθεία ἡ διάδοσις τῆς *Στοᾶς*. Καὶ ἔμεινεν ὁ δυστυχέστατος Κεχαγιᾶς μὲ τὸ *τσιμποῦκι σ' τὸ στόμα*, κατὰ τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν.

Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν αὐτὸ «Σ' τὸ Φάληρο στρωμένος τὸ ρίχνεις ἔξω Βασιλιᾶ» ἐκφράζει τὴν περὶ τοῦ Βασιλέως ὡς πολεμικοῦ ἀπελπισίαν τοῦ ποιητοῦ; Τούναντίον ὁ ποιητὴς, ὡς εἰς τὸν *Ἐρνάνην* ὁ δὸν Ἀλφόνσος μὲ τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων του, ἀναίγει τὸ πανόραμα φιλοπολέμων ἡγεμόνων καὶ διοργανίζων πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ ἡγεμόνος του παρέλασιν τοῦ θείου τοῦ Βασιλέως Φριεδερίκου, τοῦ Μιλάνου, τοῦ Καρόλου, τοῦ Νικήτα καταντᾷ εἰς φιλοβασιλικώτατον ἐπίλογον, χάριν τοῦ ὁποίου καὶ μόνου ἂν ἦμην ἐγὼ Ἐξουσία θὰ προσφυλάκιζον τὸν προφυλακίσαντα τὸν ποιητὴν Εἰσαγγελέα.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ποιήματος καὶ τοιοῦτο ἀπὸ τοῦδε προλέγομεν ἐν πλήρει πεποιθήσει θέλει τὸ εὕρει ἡ δικαιοσύνη τοῦ λαοῦ, ὁπόταν ἡ ὑπόδικος ἔμπνευσις παραστῇ πρὸ αὐτῆς ὅπως δικασθῇ.

Ἀλλὰ πῶς τόση τύφλωσις τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς ὥστε εἰς μίαν ἀγνὴν ἔκρηξιν ἀρειμανίου φιλοπατρίας, ἥτις οὐδαμοῦ ἄλλοῦ ἢ μόνον πρὸς τὸν Βασιλέα ἠδύνατο ν' ἀπευθυνθῇ, καὶ τούτου ἀποδεικνύοντος σεβασμὸν τοῦ γράψαντος πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα, τὴν παρηρμήνευσεν ὡς ὕβριν πρὸς τὸν βασιλέα καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐπὶ μὲν τῶν φύλλων τοῦ Ῥαμπαγᾶ δὶς διέταξε κατάσχεσιν, τοῦ δὲ συντάκτου Τριανταφύλλου τὴν προφυλάκισιν; Ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει ἐὰν θέλωμεν νὰ ὦμεν δίκαιοι, ἡ κοινωνία συνετέλεσεν ὅπως θολωθῇ ἡ ἀντίληψις τῆς Εἰσαγγελίας, ἥτις ὅμως ὀφείλει νὰ ἀνθίσταται καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ ρεύματος.

Ἡ κοινωνία ἐρόφησε τὸ ποίημα αὐτὸ μετ' ἀνεκλαλήτου ἡδονῆς καὶ δίψης.

Ἡ κοινωνία ἀπέδωκεν εἰς τὸ προκείμενον ποίημα αἰσθήματα ἀντιβασιλικὰ, παρερμηνεύσασα τὴν πρόθεσιν τοῦ ποιητοῦ, ὅστις ἂν ἐσκόπει τι, τοῦτο ἦτο ἡ εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐμπνευσις αἰσθημάτων πολεμικῶν. Ἀλλὰ τὸ πολὺ τῆς κοινωνίας δὲν ἔχει ἀσφαλῆ τὴν κρίσιν, οὔτε ἀποφαίνεται ἐσκεμμένως, οὔτε σκέπτεται ψυχρῶς. Ἡ Εἰσαγγελία ὤφειλε νὰ μὴν ἀπατηθῇ ὑπὸ τῆς κοινωνίας, τῆς ὁποίας καὶ αἱ φοραὶ καὶ αἱ βουλαὶ εἶναι πολλάκις ἀνεξερεύνητοι. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ὁδηγεῖ ἡ κοινωνία τὴν Εἰσαγγελίαν· ἀλλ' ἡ Εἰσαγγελία τὴν κοινωνίαν. Ἡ κοινωνία εἶναι τί μὴ συλλαμβανόμενον. Εἶναι τὸ μυριόπουν καὶ μυριόγλωσσον ὄν, τὸ ὁποῖον σκέπτεται, δρᾷ, ἐκφράζεται, χωρὶς νὰ βλέπῃς οὔτε τὴν γλῶσσαν, οὔτε τὴν κεφαλήν του. Εἰς τὴν μεγαλειτέραν πολιτικὴν ἠρεμίαν ἐντὸς τῶν σπλάγχνων τῆς κοινωνίας δυνατὸν νὰ ἐπικρατῇ ἡ μεγαλειτέρα ἀνωμαλία. Τὴν

φορὰν αὐτὴν τὰ περὶ τόσῳ προώρου ἐγκαταστάσεως τοῦ Βασιλέως ἐν Φαλήρῳ ψευδῶς ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων φαίνεται διαδοθέντα, αἱ ἐπιδεικτικαὶ *παρασκευαί*, ἃς ὁ εἰδεχθέστατος Κεχαγιᾶς ἐπεδείκνυεν ἐν τῷ μεγάρῳ του, αἱ νέαι πτέρυγες, αἱ χρυσαῖ κλίναι, βαρύτιμα παραπετάσματα, δωμάτιον σφαιριστηρίου καὶ αὐτὸς ὁ χάρτης τῶν Νέων Συνόρων ὡς ἀσεβὲς *κόσμημα* ὑπὸ τοῦ Κεχαγιᾶ δι' ἑνὸς δεκανέως κομισθεὶς, ὅλα αὐτὰ ἐστοίβαξαν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς κοινωνίας ἕνα ὑπόκωφον ἐφιάλτην, ὅστις ἀφορμὴν ἐζήτει νὰ ξεσπάσῃ καὶ ἐξέσπασεν ἅμα ἐδημοσιεύθη τὸ ποίημα τοῦ *Ῥαμπαγᾶ*.

Καὶ ἦσαν ὀλίγον νομίζετε αὐτὰ τὰ διαδοθέντα; Τί; Δὲν ἄγομεν λοιπὸν πένθος ἐπὶ τοιαύτῃ ἐπονειδίστῳ λύσει τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος; Τί; Δὲν εἴμεθα εἰς κατάστασιν ὥστε νὰ ἐντρεπώμεθα νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους, ὁ Βασιλεὺς τοὺς ὑπουργούς του, οἱ ὑπουργοὶ τοὺς συνυπουργούς των, οἱ πολῖται τὸν στρατὸν, ὁ λαὸς τὸν λαόν; Τί; Δὲν κλαίομεν λοιπὸν ὅταν ἀναλογισθῶμεν ὅτι τόσων ἐνιαυτῶν διαφθορὰ δι' ἣν ὅλοι εὐθυνόμεθα καὶ Βασιλεία καὶ Κυβέρνησις καὶ λαὸς μᾶς ἔφερεν εἰς τὴν κατάστασιν ν' ἀποδεχώμεθα ὡς ἠττημένοι τοὺς ὅρους τῆς Τουρκίας, τοὺς ὅρους τῆς Εὐρώπης; Τί; Δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἐθνικὴν διὰ τοῦ εὐτελοῦς συμβιβασμοῦ ταπείνωσιν ἡ φοβερὰ ἀποκάλυψις ὅτι τὸ ἠθικὸν αὐτὸ πρόσωπον ὅπερ καλεῖται δημόσιον ἔχει πέσει πρὸ πολλοῦ ἐν ἀγνοίᾳ ἡμῶν εἰς χεῖρας λῃστῶν οἵτινες τὸ ἐγύμνωνον, τὸ ἐβασάνιζον, τὸ ἐκολάφιζον, τὸ ἠτίμαζον;

Καὶ ἀπέναντι τοιαύτης καταστροφῆς εἴμεθα διὰ θέατρον, διὰ Φάληρον, διὰ λουτρόν; Καὶ ποῖος νὰ διακωδωνίζηται ὑπὸ τοῦ Κεχαγιᾶ ὅτι εἶναι δι' ὅλα αὐτά; Ὁ Βασιλεὺς, ὅστις πρῶτος ὀφείλει νὰ αἰσθάνηται τὸ ἐθνικὸν πένθος, καθὸ πρῶτος ἄρχων καὶ πρῶτος πολίτης.

Ἡ κοινωνία λοιπὸν δὲν εἶχεν ἄδικον ἂν ἐνόμισεν ὅτι τὸ ὑπόδικον ποίημα ἦτο ἔλεγχος κατὰ τοῦ Βασιλέως· εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὴν ἐφέρατε τὴν κοινωνίαν οἱ κυβερνῶντες καὶ ὅσοι ἐνδιαφερόμενοι δὲν ἐσπεύδετε νὰ διαψεύσητε τὰ θρυλούμενα. Εἶναι ἀνάγκη τάχατες προδοσιῶν χειροπιαστῶν διὰ νὰ ἐξεγερθῇ τὸ κοινωνικὸν αἴσθημα; Αἱ παραμικραὶ ἀφορμαὶ ἐξάπτουν, ὅταν αἱ περιστάσεις ἔχουν συναγείρει ὑπ' αὐτὰς τοσοῦτον εὔφλεκτον ὑλικόν.

Ἀλλὰ δέον ν' ἀποτίσῃ δίκην ὁ Τριανταφύλλος διὰ τὴν ψυχολογικὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὗρε τὴν κοινωνίαν τὸ ποίημά του; Αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ὕβρίσῃ· αὐτὸς ἐζήτησε νὰ ἐνθουσιάσῃ. Αὐτὸς δὲν εἶπεν ἀναλήθειαν· αὐτὸς ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἀληθείας. Αὐτὸς δὲν εἶχε πρόθεσιν νὰ χλευάσῃ· τοὐναντίον πρροσήγαγε τῷ Βασιλεῖ τὸ μὲν παρελθὸν ἐστεφανωμένον ἄνθη καὶ ζητωκραυγὰς, τὸ δὲ μέλλον ἐγκυμονοῦν τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην. Τί δι' αὐτὸν ἂν τοὺς λόγους ἀπὸ τῶν χειλέων του ἁρπάσασα ἡ κοινωνία ἐξόγκωσε διὰ πατριωτικῆς ἀγανακτήσεως; Τί δι' αὐτὸν ἂν τὰ ἔπη του πεσόντα ἐπ'αὐτῆς ὡς ἔλαιον ἐπὶ πυρὸς ἀνεθέρμαναν τὰς νεκρὰς σάρκας καὶ τὴν ἐσβεσμένην καρδίαν της καὶ μιᾷ φωνῇ ἀπέσπασαν φωνὴν μυριόφωνον ἐπαναστατικήν: Καλὰ τῆς τὰ εἶπε!

Ἠδύνασο κυρία Εἰσαγγελία νὰ συλλάβῃς τὴν κοινωνίαν ἂν τὴν ἐνόμιζες ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν θέσῃς ὑπὸ κράτησιν; Ὄχι, διότι τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ ἀπέναντι τοῦ ἡγεμόνος του εἶναι ἐλεύθερα. Ἀγαπᾷ ἢ μισεῖ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ. Τότε λοιπὸν διέπραξες ἀνανδρίαν θελήσασα νὰ ἐκδικηθῇς ἐπὶ τοῦ ἀθῴου, ἄνευ σκοποῦ, χωρὶς δικαίου καὶ χωρὶς ἠθικῆς.

Ἀλλὰ τὸ λυπηρὸν τώρα εἶναι ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ ὄργανα τῆς Ἐξουσίας ἐχρησίμευσαν μόνον ὡς ὄργανα. Ἀλλοῦ ἦτο ἡ θέλησις τῆς κρατήσεως καὶ εἶναι πολὺ λυπηρὸν ὅτι ἡ θέλησις αὐτὴ ἦτο *ἀλλοῦ*.

Καλιεβάν.

! ! ΡΑΜΠΑΓΑ ! !

Λοιπὸν χρυσέ μου Ῥαμπαγᾶ 'στὴ φυλακὴ καὶ πάλι,
Κι' ἂν ἐρωτᾶτε τὸ γιατί καλὰ καλὰ δὲν ξέρω.
Αὐτὸ τὸ ξέρουν μοναχὰ οἱ κύριοι μεγάλοι,
Κι' οὔτ' ἕνα λόγο δὲν τολμῶ γιὰ τοῦτο νὰ προφέρω.
Δένω σφικτὰ τὴ γλῶσσά μου νὰ μὴ μοῦ φύγῃ λέξι,
Κι' ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς 'στὰ βρόχια του μὲ 'μπλέξῃ.

Εἰσαγγελεύς!.. τί ὄνομα γεμάτο ἀπὸ φρίκη!
Μαζί του σίδερα βαρειὰ καὶ ἁλυσσίδες σέρνει,
'Στὸ χέρι του τῆς Θέμιδος βαστᾷ τὸ καμουτσίκι,
Κι' ἀλύπητα τὸν ἔνοχο καὶ τὸν ἀθῶο δέρνει.
Τὰ ἔργα σου, τὰ λόγια σου ὅπως τ' ἀρέσει κρίνει,
'Ενῷ αὐτὸς 'στὴ Θέμιδα λογαριασμὸ δὲν δίνει.

Καὶ τώρα, Τριαντάφυλλε, καλὰ νὰ τὰ παθαίνῃς...
Δὲν 'πίστευα πῶς σκέπτεσαι ὡσὰν μωρὸ παιδάκι·
Τί σοῦ κατέβῃ 'στὰ 'ψηλὰ, καϋμένε, ν' ἀνεβαίνῃς,
Καὶ νὰ εἰπῆς τοῦ βασιλῆᾳ νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι;
Καὶ τώρα πῶς σοῦ φαίνεται αὐτὴ ἡ καταδίκη,
Ποῦ 'στρώθηκες 'στὴ φυλακὴ καὶ δὲν πληρόνεις 'νοῖκι;

Δὲν ἔμαθες πῶς τίποτα ἐδῶ δὲν συγχωρεῖται;
Πῶς πρέπει νὰ μὴ λὲς πολλά, νὰ σκιάζεσαι, νὰ τρέμῃς;
Ναί μέν, δὲν λέγω, εἴμεθα ἐλεύθεροι πολῖται,
'Αλλ' εἶναι κι' ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἡ κυρία Θέμις.
'Α! φίλε Τριαντάφυλλε, μήν' ἦσαι ἀποστάτης,
Κι' ἐδῶ ἁλυσσοδένεται τοῦ λόγου ὁ ἐργάτης.

Μᾶς πνίγουν τόσοι τύραννοι καὶ τόσοι ἀρχοντίσκοι,
Καὶ ἂν γλυτώσῃς ἀπ' αὐτὸν, ἀπ' τοῦτον δὲν γλυτόνεις,
Παντοῦ, παντοῦ ὁ λόγος σου σχολιαστὰς εὑρίσκει,
Καὶ ἔπειτα 'στὰ κάτεργα γλεντᾷς καὶ ξεφαντόνεις.
'Εδῶ εἰς τὸ 'Ρωμαϊκο καὶ ἡ ἐλευθερία
Εἶναι καθὼς ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἐπιστρατεία.

'Ο Τίμων ὁ μισάνθρωπος ἐκεῖνος μές' στοὺς δρόμους
'Στοὺς 'Αθηναίους 'φώναξε μὲ ὅλα τὰ σωστά του
Ν' ἀφήσουν πολιτεύματα καὶ γράμματα καὶ νόμους,
Καὶ ὅλοι των νὰ κρεμασθοῦν ἀπάνω 'στὴ συκιά του·
Κι' ἐγὼ λοιπὸν τὸ κρέμασμα, χωρὶς νὰ χωρατεύω,
Σὲ σᾶς, ἐλεύθεροι 'Ρωμῆοί, μονάχα συμβουλεύω.

Souris

ΥΠΟΘΕΣΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑ».

—

Τὸ αὐτὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Πέμπτης καθ' ἣν ἐξεδόθη τὸ πρῶτον κατασχεθὲν φύλλον τοῦ «Ῥαμπαγᾶ», ἡ εἰσαγγελικὴ καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ εἶχον τρεχάματα καὶ διὰ νυκτὸς ἀκόμα. Εἰς τοῦτο θὰ συνετέλεσε πολὺ ἡ ἀπουσία τοῦ Εἰσαγγελέως, διότι ἀπόντα τοῦτον ἀντικαθίστησιν ἀκομψόν τι ἀντεισαγγελικὸν παιδαρέλι, ὅπερ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του ἰδὸν ὅτι τοῦ ἐξεφύτρωσεν εὐκαιρία νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν βασιλικὴν ἀρχὴν ἐπέπεσεν ὡς ἐπιπίπτει ὁ κόραξ κατὰ θνησιμαίου.

Αἱ ἰδικαί μας πληροφορίαι καθ' ὅλην τὴν Παρασκευὴν περιωρίζοντο εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ Κουμουνδοῦρος δὲν ἐσκόπει τὴν καταδίωξιν τοῦ *Ῥαμπαγᾶ*. Εἶναι κατ' ἀρχὴν ἐχθρὸς τῶν καταδιώξεων, διότι δὲν βλέπει τὸ πρακτικὸν αὐτῶν σκοπούμενον. Καὶ ἐν τῇ πρὸ τριετίας μάλιστα καταδιώξει τοῦ *Ῥαμπαγᾶ*, ὅτε αὐτὸς ἐλούετο ἐν τῇ Βρωμολίμνῃ, οἱ δὲ Μπούμπουλης καὶ Δεληγιάννης παρώρμουν τὸν κ. Μπένσην εἰς καταδίωξιν, ὁ Κουμουνδοῦρος, ἐπανελθὼν τόσον ὠργίσθη ὥστε ἐν πλήρει ὑπουργικῷ συμβουλίῳ λέγεται εἰπών: 'Εδῶ βασιλεύει ἡ βλακεία! 'Αλλ' ὁ Κουμουνδοῦρος πρὸ πολλοῦ γνωρίζετε ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἑαυτόν· ἀνήκει εἰς διαφόρου γένους καὶ εἴδους ὄντα, εἰς ἀνωτέρους του, εἰς κατωτέρους του, ὄχι ὅμως εἰς τὸν Κουμουνδοῦρον. 'Εντεῦθεν τὸ ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς ἡ τὸ πρωΐ τοῦ Σαββάτου τὸ ἔνταλμα συλλήψεως ἐναντίον τοῦ Κλεάνθους Τριανταφύλλου φέρον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ παιδαρίου 'Αντεισαγγελέως ἦτο ἐκδεδομένον. Δὲν ἐξετελέσθη ὅμως αὐθημερὸν, τοῦ συντάκτου τοῦ *Ῥαμπαγᾶ* καταγινομένου εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου τῆς Κυριακῆς, κατὰ συνέπειαν μὴ προσελθόντος.

'Αλλὰ τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν 10ην π. μ. ὁ κ. Τριαντάφυλλος φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὰ *Νέα Σύνορα*—τὰ ὁποῖα ὅπου κολλήσουν φέρουν *γρουσουζιά*—ἐνεφανίσθη εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἀτάραχος ὅλως διόλου, καὶ χαιρετίσας:

— Εἶμαι ὁ Κλεάνθης Τριαντάφυλλος, συντάκτης τοῦ *Ῥαμπαγᾶ*.

'Εκεῖ εὑρέθη ὁ ἀνακριτὴς 'Ηλιάδης, ἐκεῖ καὶ τὸ παιδάριον ὁ ἀντεισαγγελεύς.

Φαίνεται ὅτι ὄχι μόνον τὸ παιδάριον, ἀλλὰ καὶ ὁ φήμην ἀγαθοῦ νέου ἔχων δικαστὴς καίεται ὑπὸ φιλοδοξίας νὰ προαχθῇ. 'Η κατηγορία ἦν ἀπήγγειλε τῷ Τριανταφύλλῳ εἶχε τοῦτο τὸ γελοῖον, ὅτι περιελάμβανεν εἰς τὰς προτάσεις της ὅλον τὸ φύλλον τοῦ 'Ῥαμπαγᾶ, ἀκόμη καὶ τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ φύλλου, ὡς ἐπληροφορήθημεν. Ὁ κ. Τριαντάφυλλος ἐνόησεν ἀμέσως τὸν ἄνθρωπόν του καὶ ἤρξατο ἀπολογούμενος διὰ τρόπου διδακτικωτάτου πρὸς νέους ἄρτι φοιτήσαντας τῶν διδασκαλείων.

'Η ἀπολογία τοῦ κ. Τριανταφύλλου ἦτο ἔντονος, ἀλλὰ καὶ εὐφυὴς καὶ σατυρικωτάτη. 'Εφρόντισε κατὰ πρῶτον νὰ ἑρμηνεύσῃ τὸ καθόλου πνεῦμα τοῦ ποιήματος εἰπὼν ὅτι δι' αὐτοῦ οὐδένα ἐσκόπει νὰ ὑβρίσῃ, ἥκιστα δὲ παντὸς ἄλλου τὸν Βασιλέα. Ὕστερα δὲ ἐσχολίασεν ὅλας τὰς ὑπὸ τῆς ἐρυθρᾶς μολυβδίδος τῆς εἰσαγγελίας σημειωμένας περικοπὰς τοῦ ποιήματος ὡς τὰς μᾶλλον ἐνόχους.

Πρώτη τοιαύτη περικοπὴ ἦτο ὁ στίχος: «'Απὸ γαλέττα καραβιοῦ Σοῦ μύριζε τὸ στόμα». Καὶ ποίαν ἄλλην σημασίαν εἶπεν ὁ κ. Κλεάνθης δύναται νὰ ἔχῃ ὁ στίχος οὗτος εἰμὴ ὅτι ἐγὼ θαυμάζω τὸν Βασιλέα ὡς ἥρωα, ὡς δελφίνι τῶν θαλασσῶν; Τὸ νομίζετε τοῦτο ὕβριν;

'Ωραῖον θὰ ἦτο ἐὰν ὁ ποιητὴς θέλων νὰ ἀναδράμῃ εἰς τὸ ναυτικὸν τοῦ βασιλέως παρελθὼν ἔλεγεν ὅτι ἀπὸ κρέμα τοῦ μύριζε τὸ στόμα!

'Η βλακώδης ἀνάκρισις σημειωμένην εἶχεν ὡς ἔνοχον καὶ τὴν φράσιν: «Νὰ σὲ φιλήσῃ βασιλιὰ ὁ βασιλιᾶς Κανάρης;» Τὸ ἐνδοξότερον φίλημα τὸ χυδαῖον παιδάριον τὸ ἐνόμισε χλευασμόν! Πρέπει κάνεις νὰ εἶναι τοιοῦτο παιδαρέλι διὰ νὰ λησμονήσῃ ποῖον ἐνθουσιασμὸν ἠσθάνετο ὁ Γεώργιος ἐπισκεπτόμενος τόσον συχνὰ τὸν Γέροντα εἰς τὴν Κυψέλην του.

Ὁ κ. Τριαντάφυλλος ἀγανακτῶν σχεδὸν διὰ τὴν ἀνόητον αὐτὴν ὕβριν τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν δι' ἐπανειλημμένων ἐρωτήσεων ἀπεστόμωσε τοὺς κατηγόρους του, εἰπὼν εἰς αὐτούς: δὲν θεωρεῖτε τιμὴν μία ἁπλῶς ἐστεμμένη κεφαλὴ νὰ συμπαρακάθηται μὲ ἐκεῖνον ὅστις δὲν εἶχε στέμμα, ἀλλ' εἶχε τὴν δόξαν χαραγμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου του;

Φαίνεται ὅτι ἡ βαρυτέρα φράσις ἐν ὅλῳ τῷ ποιήματι ἐνομίσθη ἡ: *αἷδν πληρώνεις νοῖκε*». 'Αλλ' ὁ Τριαντάφυλλος ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν του πρὸς τὸν ἀνακριτὴν πῶς αὐτὸς αὐτὸ τὸ ἁπλούστατον πρᾶγμα τὸ ἐθεώρησεν ὕβριν, ἀφοῦ ὁ ἐνδιαφερόμενος Βασιλεὺς δὲν τὸ ὑπέλαβεν ὡς τοιαύτην, διότι ἐδέχθη τὴν προσφορὰν ἑνὸς τόσῳ σημαντικοῦ ὑποκειμένου, τοῦ κ. Κεχαγιᾶ.

Καὶ ἀνατρέχων πάλιν εἰς τὰ γενικὰ τοῖς παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λησμονήσουν ὅτι τὸ ἐκληφθὲν ὡς ἐπιλήψιμον δὲν εἶναι πεζὸς λόγος, ἀλλὰ ἔμμετρος καὶ ὅτι ὁ ἔμμετρος ἔχει ἐξ ἀνάγκης τὰς παρεκτροπάς του, καὶ πρέπει νὰ κρίνηται ἐν εὐρύτητι, διότι καθὰ εἶπεν, οἱ ποιηταὶ δὲν εἶναι οἱ συνήθεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' εἶναι κᾶτι περισσότερο ἢ κᾶτι ὀλιγώτερο. Ἔπρεπε δὲ καὶ τοῦτο ἡ καταδιώξασα ἀρχὴ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι γράφει σατυρικὴν ἐφημερίδα καὶ ὅτι τοιούτου εἴδους φύλλα ἔχουν ἴδιον τρόπον ἐκφράσεως ὅστις μεταφερόμενος εἰς τὴν σπουδαίαν δημοσιογραφίαν δυνατὸν ν' ἀποτελέσῃ χλευασμὸν ἢ εἰρωνείαν, ἀλλ' ἐντὸς σατυρικῶν ὁρίων διατηρεῖ χαρακτῆρα λίαν ἀγνόν.

Καὶ ἐπὶ τέλους τοῖς εἶπεν, ἀναλαβὼν τὸ ῥαμπαγαδικὸν αὐτοῦ ὕφος, ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς εἴπω, ἐσεῖς θὰ μὲ στείλετε μέσα, ὥστε καὶ αὐτὰ ποὺ εἶπα ἴσως εἶναι περιττά, διότι διέγνωμάλιστα καὶ ἀνυπομονησίαν εἰς τοὺς Διοσκούρους, θέλοντας ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον νὰ προεξοφλήσωσι τὸ λαμπρόν των μέλλον, τοῦ ἑνὸς ὀνειροπολοῦντος προεδρείαν καὶ τοῦ ἄλλου εἰσαγγελίαν.

Τότε μεταξὺ Σπανίδου καὶ Τριανταφύλλου συνήφθη μικρὸς ἀγὼν τοῦ πρώτου θέλοντος νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὸν Μεδρεσὲν, εἰδικῶς μάλιστα εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα φιλοξενεῖται ὁ Βελένδζας, τοῦ δὲ Κλεάνθους τρέμοντος καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς ἀτίμου φυλακῆς.

Ὁ κ. Σπανίδης ἐζήτει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι θὰ εἶναι καλλίτερα ἐκεῖ.

Ὁ κ. Τριαντάφυλλος: Τότε σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ στείλετε εἰς τὸ χειρότερον.

Καὶ οὕτως ὁ κ. 'Ηλιάδης διέταξε τὴν ἐφ' ἁμάξης παραπομπὴν εἰς τοῦ Κόκλα. Πολλοὶ φίλοι του τὸν ἐγνώρισαν ὁδηγούμενον· εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον μάλιστα ἐσταμάτησεν ἡ ἅμαξα, διὰ νὰ ζητήσῃ γράμματά του. Καὶ περὶ τὴν 12ην ἀκριβῶς ἐνεθρονίσθη εἰς τοῦ Κόκλα, ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος μετὰ τὴν δευτέραν εἰς τοῦ Γκαρμπολᾶ φυλάκισίν του, ὅπου ἐκινδύνευσε ν' ἀφίσῃ τὰ κῶλα.

Εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα τῷ ὡρίσθη μένουν οἱ κ. Σαμοθράκης, Μακράκης καὶ Μεσσηνέζης. 'Από τὸν ἀέρα τῶν Πατησίων εἶναι εὐχαριστημένος· ἀλλὰ τὴν πρώτην νύκτα τῆς καθείρξεώς του ἠγρύπνησε ἕνεκα τῆς μεταβολῆς κατοικίας.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωΐ τὸν ἐπεσκέφθημεν μετὰ καὶ ἄλλων φίλων. 'Η παρουσία παλαιοῦ συνεργάτου μεθ' οὗ ἱκανὰς ἡμέρας γελώτων καὶ εὐθυμίας διῆλθεν ἄλλοτε εἰς τοῦ Γκαρμπολᾶ τὸν συνεκίνησε καὶ ἡμεῖς τῷ ἐξεφράσαμεν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας διὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ καὶ τὴν φαιδρὰν ὑπομονήν του.

Τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Παρνασσοῦ ἔχει τὴν τιμὴν αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ τὸν σιτίζῃ. Πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ εὑρεθῇ ἀρχιφύλαξ ὅστις νὰ τὸν ἀφήσῃ καμμίαν μεσημβρίαν ἢ ἑσπέραν νῆστιν. Οὔτε ἐξ ἰδιοτροπίας νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ φαγητόν του εἰς κατάστασιν παγωτοῦ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΡΟΚΑΜΒΟΛ.

—

'Η ἀποστολὴ ἐκτάκτου ἀνακριτοῦ τοῦ κ. Δέκκα, ἀγνώστου μάλιστα τοῖς πολλοῖς, ἐνῷ τέσσαρες τακτικοὶ ἀνακρινταὶ ἐνομίσθησαν ἀναρμοδιώτεροι τοῦ κ. Δέκκα, ἐκακίσθη ὑπὸ πολλῶν· ὁ δὲ *Αἰὼν* καὶ ἡρμήνευσε τὸ δημόσιον αἴσθημα ὡς πρὸς τοῦτο, ἂν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν, κατὰ τὸ σύνηθες εἰς τὸν ἀσταθῆ αὐτὸν ἐραστὴν πάντων καὶ πασῶν, παρακληθεὶς ἢ παραπεισθεὶς ἀνήρεσε ὅσα λίαν ὀρθὰ τὴν προτεραίαν παρετήρησε. Μετὰ τὴν ἐκ Θηβῶν ὅμως ἐπάνοδον τοῦ ἐκτάκτου ἀνακριτοῦ παύει νομίζομεν ἡ ἀποστολή του, ὀφείλει δὲ ἡ Εἰσαγγελία ὅλην τὴν ὑπόθεσιν νὰ τὴν ἀναθέσῃ πρὸς συμπλήρωσιν εἰς τακτικὸν ἀνακριτὴν καὶ τοιοῦτος δὲν θὰ ἦτο ἀκαταλληλότερος ὁ κ. 'Ιωάννης Βουλπιώτης, ὅστις ἀπολαύει τόσης ἀνακριτικῆς ὑπολήψεως παρὰ τῇ κοινωνίᾳ.

—

Εἰς ὃ σημεῖον προέβησαν αἱ ἀνακρίσεις τῶν τετραπλῶν κακουργημάτων, ἄρχεται ὑποφώσκουσα ἐν τῇ συνειδήσει τῆς κοινῆς γνώμης, κολακευόμεθα δὲ νὰ πιστεύωμεν, καὶ τῶν ἀνακριτῶν ἀκόμη, ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ τακτικὴ ἀνάκρισις σχεδὸν καταντᾷ ἀναρμοδία. Αἱ καταθέσεις τῶν μαρτύρων ἤρχισαν νὰ περιλαμβάνωσι πρόσωπα κατὰ τῶν ὁποίων ὁ τακτικὸς ἀνακριτὴς δὲν δύναται νὰ ἐκδώσῃ ἔνταλμα συλλήψεως. Οἱ ἀναγνῶσται ἐνόησαν ὅτι ἐννοοῦμεν τὴν ἀνάγκην συστάσεως **Εἰδικοῦ δικαστηρίου**. Μόνον αὐτὸ θὰ δυνηθῇ νὰ χύσῃ τὸ ἀληθινόν του φῶς ἐπὶ τῆς ροκαμβολικῆς αὐτῆς ὑποθέσεως. Δὲν λέγομεν ὅτι ὅλα τὰ θρυλούμενα εἶναι ἀληθῆ· ἀλλὰ τόσων βουλευτῶν ὀνόματα ἀκούονται ἀναμεμιγμένα, ὥστε ἡ ὑπόληψις τῶν κυρίων τούτων ἀπαιτεῖ ἀκριβῶς τὴν σύστασιν τοῦ Εἰδικοῦ Δικαστηρίου. 'Η κοινωνία γνωρίζετε ὅτι πολλάκις δὲν ἔχει ἀνάγκην τακτικῆς διαδικασίας διὰ νὰ βάλῃ τὴν καταδικαστικήν της σφραγῖδα ἐπὶ τοῦ δεῖνος ἢ δεῖνος αὐτῆς μέλους. 'Η κοινωνία εἶναι λαγωνικὸν τὸ ὁποῖον μυρίζεται. 'Η κοινωνία βλέπουσα ἐπὶ παραδείγματι τὸν Ἄλφα συμποσιάζοντα καθ' ἑκατοστύας τοὺς φίλους του τοὺς ὁποίους ῥίπτει ἐντὸς λίμνης καμπανίτου καὶ ἑταιρῶν καὶ μὴ ἔχουσα προχείρους γνώσεις περὶ τῆς καταγωγῆς τῆς περιουσίας του, ὅταν χύσῃ ἓν ἔγκλημα φύσεως πλουτιστικῆς τὰς ἀπαισίας ἀναλαμπάς του, οἱονεὶ ἀναπνέουσα καὶ ἀνακουφιζομένη λέγει: 'Α! ἐδῶ τὴν ἔκαμε! Τί ὠφελεῖ λοιπὸν ἠθικῶς τὸν κύριον Ἄλφα ἢ τὸν κύριον Βῆτα ἢ τὸν κ. Σῖγμα ὅτι δὲν προσκαλεῖται νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τῆς ἀνακρίσεως; Νομίζουν ὅτι θ' ἀναστηλωθῇ ἡ ὑπόληψίς των, ἅπαξ ἀφοῦ συνελήφθησαν ὑπόνοιαι περὶ τοῦ ἀτόμου των; Ἄμεσος δίδεται ἡ ἐξήγησις ὅτι ἐπειδὴ ἦσαν ἰσχυροὶ διέφυγον τὸν πέλεκυν τῆς δικαιοσύνης. Καὶ ἐπειδὴ εἴμεθα πεπεισμένοι μέχρι τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου περὶ τῆς ἀθωότητος αὐτῶν, νομίζομεν ὅτι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἔθνους καὶ ἰδίως ὁ κύριος πρωθυπουργὸς καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὀφείλουν νὰ σπεύσουν τὴν συγκάλεσιν τῆς Βουλῆς ὅπως προβῇ εἰς σύστασιν Εἰδικοῦ Δικαστηρίου.

—

Καὶ τὰ τέσσαρα ἐγκλήματα, ἔλλειμμα, παραχάραξις, κιβδηλεία καὶ πειρατεία, φαίνονται ἀπορρέοντα ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἑταιρίας, ἀλλὰ μυστηριωδέστατα διακλαδωμένης. Τί μυθιστόρημα! Καὶ τί ἔλλειψις μυθιστοριογράφων! Εἴχομεν λοιπὸν χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζωμεν κοινωνίαν ἐργαζομένην ἐπιχθονίως καὶ ἄλλην ἐργαζομένην ὑποχθονίως. Τί διαστάσεις παιγνιδίου τῆς πρώτης τοῦ Ἔτους λαμβάνει ἡ Ἐπιχείρησις τοῦ Ἕλληνος Λεσσὲψ Λεύκοβιτς πρὸς διάτρησιν τοῦ Ἰσθμοῦ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου ἀπέναντι τῶν μεγαλουργῶν σχεδίων τῶν νέων Ῥοκαμβόλ!

—

Πρὸ ἑνὸς ἔτους δυστυχῶς ἐδόθη ἀφορμὴ ν' ἀποκαλυφθῶσι πολλὰ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν Καϋμέδων, ἀλλ' ἡ ἀφορμὴ ἐκείνη παρημελήθη ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων καὶ ἔπρεπεν εἰς ἀνωνυμότατος ὑπάλληλος Θεοδώρου νὰ κατενέγκῃ τὸ πρῶτον κτύπημα διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ μαγικὸν παλάτιον τοιούτου λαβυρίνθου ἐγκλημάτων.

—

'Βὰν ἡ τιμωρία ὅλων τῶν ἐνόχων ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ἄχρι τοῦ μικροτέρου ἑορτασθῇ ὑπὸ τῆς ἐργαζομένης 'Ελλάδος, ὁ Θεοδώρου αὐτὸς δέον νὰ ὀνομασθῇ ὁ νέος Ἡρακλῆς της.

—

Πολυτιμόταται φαίνονται νὰ ὑπῆρξαν αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ γέροντος ὑποδιευθυντοῦ τοῦ Λογιστηρίου, εἰς ἃς παρῆσαν καὶ ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Εἰσαγγελεύς, καὶ κατὰ πάντα ἄξιαι τῆς ἐπταώρου διαρκείας των. Εἰς τὴν *Ἐφημερίδα* αἱ ἑπτὰ ὧραι ἐφάνησαν ἴσως πολλαί, ἀλλ' εἶναι τόσον δύσκολος ἡ πρώτη ὁμολογία, ὡς εἶναι δύσκολος ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις καὶ δυσκολωτέρα ἡ πρώτη ἐρωτικὴ πτῶσις. Φαίνεται ὅτι ὁ κ. Σαμοθράκης μετὰ μεγάλης γαλήνης καὶ ψυχικῆς ἡσυχίας ἐξέθηκεν ὅσα ἤξευρε, λίαν ἀδιαφορῶν ἂν τὰ ὅσα ἤξευρεν αὐτὰ τὸν ὡδήγησαν εἰς τὰς φυλακάς. Μίαν ἡμέραν ἡ ἀφθονία αὐτὴ τῶν πληροφοριῶν του θὰ ἐκτιμηθῇ.

—

Μεταξὺ τῶν ἐν σχεδίῳ ἐγκαταλειφθεισῶν ἐπιχειρήσεων τῆς ἑταιρίας ὁ *Νέος Ῥοκαμβόλ καὶ Σα* ἦτο καὶ ἡ λήστευσις ἑνὸς μοναστηρίου τοῦ Ἄθωνος, ποῖον ἀγνοοῦμεν, ἀλλὰ διόλου ἀπίθανον νὰ ἦτο τοῦ ῥωσσικοῦ, ὡς πλουσιωτέρου. Λέγεται ὅτι ἡ ἐπιχείρησις ἐναυάγησε κατὰ τῆς ἀνυποταξίας τῶν ναυτῶν τῶν ὁποίων ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις ἐπανεστάτησεν ἐναντίον τῆς ἰδέας τῆς ἱεροσυλίας.

—

'Ηκούσθη ὅτι ἡ 'Εταιρία κατεσκεύασε καὶ τραπεζογραμμάτια τῶν πεντακοσίων· ἀλλὰ περὶ τῆς φήμης ταύτης δὲν ἐγγυώμεθα.

—

'Η Κυβέρνησις διέταξε τὸν κ. παρ' 'Εφέταις Εἰσαγγελέα κ. Πετιμεζᾶν νὰ παρίσταται εἰς τὰς ἀνακρίσεις. Εἰς τὸν κ.

Πετιμεζᾶν ὅλοι ἀποδίδομεν ὑπόληψιν ἀκεραιότητος. Ἀλλ' ὅλοι δὲν εἴμεθα σύμφωνοι εἰς τὸ περὶ ἐνεργείας κεφάλαιον· καὶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀπαιτεῖται ἔκτακτος γοργότης πνεύματος καὶ ἰσχὺς χαρακτῆρος. Ἂς φιλοτιμηθῇ ὁ κ. Πετμεζᾶς, μολονότι εἶναι φύσει χλιαρὸς, νὰ ἐντείνῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του εἰς τὸ ὕπατον σημεῖον καὶ κυρίως νὰ εἶναι δυσκαμπτότατος εἰς τὰς μετὰ τῆς κυβερνήσεως σχέσεις του.

—

Κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμοὺς ἡ ὅλη ἀνάκρισις περατοῦται ἐντὸς εἴκοσι τὸ πολὺ ἡμερῶν.

—

Μέχρι τοῦδε ὁμολογουμένως ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν Πλημμελειοδικῶν ἔδειξεν ὅτι ἐννοεῖ ἀδυσωπήτως νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐνόχους. Ἀλλ' ἀκούονται μερικαὶ στενόταται φιλίαι μετὰ προσώπων ἰσχυρῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἔμειναν δυστυχῶς ξένα τῆς ἀνακαλυφθείσης συμμορίας. Ὁ κόσμος δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κἀνένα δισταγμὸν ὅτι ὁ κ. Μπένσης θὰ φανῇ ἀνώτερος καὶ τῶν τρυφερωτέρων φιλιῶν καὶ ὑποχρεώσεων καὶ πρὸς τοῦτο θέλει ψηλαφητὰς ἀποδείξεις.

—

Καὶ εἰς τὸν ἀνακριτὴν τῶν Πατρῶν ἀνετέθησαν ἐξετάσεις ἀτόμων, περὶ ὧν ὑπάρχει πεποίθησις ὅτι γνωρίζουσι διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν Καϋμέδων.

—

Ἡ διὰ τῆς *Στοᾶς* ἀπολογία τοῦ Προέδρου τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κυρίου Ἀθανασιάδου εἶναι συνηθέστατον ἔγγραφον Ἕλληνος ὑπαλλήλου. Μεθ' ὅλης τῆς ἁρμοζούσης εἰς τὴν ἡλικίαν του ἀταραξίας ὁμολογεῖ ὅτι **137** τελωνεῖα μένουν ἀνεξέλεγκτα ἀπὸ τοῦ 1865 καὶ **18** πρὸ τούτου, ἰδίως δὲ τὰ σπουδαιότερα, ἤτοι τῆς Κερκύρας ἀπὸ τοῦ 1867, τῶν Πατρῶν ἀπὸ τοῦ 1870, τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Σύρου ἀπὸ τοῦ **1865**. Καὶ ὁ κ. Ἀθανασιάδης εἶχε τὴν φιλοτιμίαν νὰ προΐσταται τοιούτου Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, ὅπερ οὐ μόνον οὐδὲν ἤλεγχεν, ἀλλὰ βαρυτάτου ἐλέγχου εἶχε καὶ ἔχει ἀνάγκην. Ὅπως δήποτε καλὴ καὶ ἡ παρρησία μεθ' ἧς ἐξέθηκε τὰ τοῦ κλάδου του.

—

Ἡ ζωτρὰ πάλη ἥτις συνήφθη μεταξὺ Παππαμιχαλοπούλου, Σωτηροπούλου καὶ Τρικούπη καθ' ὅσον ἀφορᾷ τοῦ τίς πταίει διὰ τὴν μὴ ἔγκαιρον ἀπόλυσιν τοῦ Βελέντζα καὶ ἐξέλεγξιν τοῦ Ταμείου Θηβῶν κατέδειξε διὰ λαμπρῶν χρωμάτων εἰς τὸ κοινὸν ὅτι καὶ οἱ τρεῖς συνάδελφοι εἰσὶν **ἔνοχοι ἀμελείας**—ἄχρις ὥρας τοὐλάχιστον.

—

Ἐκ τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ ἐγχωρίου τύπου μόνον τὸ *Φῶς* τοῦ Καρύδου φαίνεται ὀλίγον συμπαθοῦν πρὸς τὸν κ. Βελένδζαν.

—

Μέγας πανικὸς διὰ τοὺς βουλευτάς. Συνελήφθη καὶ ὁ βουλευτὴς Μεγαπάνος! ὡς χρηματίσας ἔπαρχος Θηβῶν.

ΑΘΗΝΑΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ.

—

Ὁ γνωστὸς Στεφανίδης ἐκφράζων τὴν ἀγανάκτησιν διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐν γένει οἰκτρὰν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἔλεγεν ὅτι οἱ μὲν Ἕλληνες εἶναι *Μηδερισταὶ* ὑπὸ πραγματικὴν καὶ γραμματικὴν ἔποψιν, ἡ δὲ τῆς Ῥωσσίας ὑπὸ ὅλως ἀντίθετον.

—

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ζοὺγ-Ζούγ.

— Τὸ εἰσιτήριόν σας Κύριε παρακαλῶ.

— Δὲν ἔχω εἰσιτήριον, εἶμαι κλητὴρ μὲ τὰ πολιτικά.

—

Παρετηρήσαμεν ὅτι εἰς τὴν κομπανίαν τοῦ Ζοὺγ-Ζοὺγ ὑπάρχει κάθε καρυδιᾶς καρύδι.

—

Οἱ τραπεζῖται καὶ κεφαλαιοῦχοι Κανάκης καὶ Χαριλάου ἀφότου ὑπέστησαν τὴν ἀπὸ τὸν Βαλάσκαν ἱκανὴν ἀφαίμαξιν τοῦ πουγγίου των τόσον *ἐλύχνεψαν* καὶ *ἐφύραναν* ὥστε ἔγειναν ἀγνώριστοι· ἀπὸ τότε δὲ λέγουν ὅτι ἡ κοινωνία ἐν γένει εἶναι ἄτιμος.

Ἀλέκος

—

Ἐν τῷ ἀπὸ Νεαπόλεως εἰς Βρενδήσιον σιδηροδρόμῳ ἔμπορος ἐκ Ξηροχωρίου ἀναγινώσκει ὑπὲρ τὴν εἴσοδον τοῦ βαγονίου «*ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα*». Δύο κυρίαι μόνον συνοδοιποροῦσιν αὐτῷ, πρὸ τῶν ὁποίων ῥωμαϊκώτατα ἐκβάλλει τὰ ὑποδήματα, τὰς κάλτσας καὶ καταγίνεται εἰς τὴν ἐκκοπὴν τῶν ὀνύχων του. Αἱ κυρίαι ἀμηχανοῦσαι περιορίζονται μόνον ν' ἀποστρέψωσι τὸ πρόσωπον, ὁπότ' ἐκεῖνος ἐξάγων τὴν καπνοθήκην του προσέρχεται νὰ τὰς παρακαλέσῃ «*ἂν ἐπιτρέπεται νὰ καπνίσῃ*».

—

Ἡ κυρία Μ. εἶναι ἔγκυος· τρυφερᾷ νεᾶνις ἐρωτᾷ αὐτήν:

— Ἀκόμα κυρία Μ., ἀκόμα τὸ γυιό;

— Ἀκόμα...

— Αἴ, μὰ φαίνεται, ἕνεκα τοῦ καιροῦ (!)

Ὁ καιρὸς ἦτο ψυχρός.

—

Συλλογισμὸς Στεφανίδου:

Τὰ χρήματα γεννοῦν· ἐρωτήσατε τὸν κ. Σκουζέ· πᾶν ὅ,τι γεννᾷ καὶ ἀποθνήσκει. Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον ἀπιζωστία τις νὰ ἐθέρισε καὶ τὸ ταμεῖον Θηβῶν.

Νάτος.

ΑΛΕΞΙΝΕΜΑ,

ὡραῖα δηλαδὴ κηροπήγια (κανδηλέρια) προφυλαγμένα ἀπὸ τὸν ἄνεμον, καλὰ **διὰ δεῖπνα ἐν ὑπαίθρῳ.**

Εἶναι κομψά, διαφόρων ποιοτήτων καὶ μετριωτάτων τιμῶν.

Πωλοῦνται εἰς τὸ **Κατάστημα Χουτοπούλου,** *Ὁδὸς Ἑρμοῦ.*

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

(Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τοῦ «Μέλλοντος», ὁδὸς Θησέως, ἀρ. 12.)